

Γέρων Αυξέντιος Γρηγοριάτης († 1892 - 1981) Μέρος Β΄

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

[καμπάνες](#) Image not found or type unknown

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Αγαπούσε πολύ τις Ακολουθίες. Πριν αρχίσουν έπιανε τον τοίχο και σιγά-σιγά πελλίζοντας την ευχή ή τούς Χαιρετισμούς κάποιου Αγίου, κατευθυνόταν προς την εκκλησία.

Όταν κάποια φορά έπεσε και κτύπησε, δεν ζήτησε βοήθεια, αλλά ούτε και σταμάτησε να ψιθυρίζει την ευχή. Στα νειάτα του, φλογισμένος από τον πόθο της νοεράς προσευχής, ανεχώρησε για το Καθισμα της Παναγίας, που απέχει από την Μονή 15 λεπτά.

Σε ένα μήνα επέστρεψε.

Τον ρώτησα γιατί γύρισες Γεροντα; Μου απήντησε: «Είχε πάει χωρίς την ευλογία της Μονής και με ενωχλούσε ο λογισμός. Επί πλέον έμαθαν οι Χριστιανοί, ότι κάποιος ασκητεύει εκεί και ήρχοντο να μου ζητήσουν συμβουλές. Εγώ βέβαια εκρυβόμουν στο δάσος, αλλά δεν μπορούσε να γίνεται αυτό κάθε ημέρα. Έτσι προτίμησα να κατέβω πάλι στην Μονή για να αγωνισθώ χωρίς να με ξέρη κανείς».

Η βία του στη σιωπή και στην ευχή, ήταν χαρακτηριστική και από το εξής γεγονός: Καποτε όταν τον διακονούσα, διηγείται ο αδελφός π.. Βασίλειος, ηθέλησε ένας άλλος αδελφός να τον συνοδεύη μετά τον Εσπερινό για το κελλί του. Στο δρόμο εσκέφθηκε να του ομιλή διάφορα πράγματα δια να διασκεδάση την τύφλωσί του.

Όταν τον μετέφερε στην πόρτα του κελλιού του, του είπε με αυστηρό ύφος: «Θέλω να με οδηγής χωρίς να μου μιλάς, γιατί θέλω να λέω την ευχή». Συχνά όμως επήγαινε ο Παππούς μόνος του στην εκκλησία, ακουμπώντας στον τοίχο και ψηλαφώντας τους χώρους που εύρισκε μπροστά του.

Μαλιστα δε με τα δεξί του χέρι ακουμπούσε στον τοίχο και με το αριστερό του έκλεινε το αυτί του για να μη ακούη συνομιλίες των κοσμικών προσκυνητών. Έτσι ζούσε μυστικά με την αδιάκοπη προσευχή στην καρδιά την Χαρι του Θεού, εμποδίζοντας κάθε τι το εξωτερικό στην νοερά επικοινωνία του με τον Θεο.

Στην εκκλησία και τις Ακολουθίες, μας έλεγε ότι αισθάνεται ευλευθερία, γι αυτό και ερχόταν πρώτος απ όλους. Αφού προσκυνούσε όλες τις εικόνες, φορητές και τοιχογραφίες, στεκόταν στο μόνιμο στασίδι του, το πρώτο δεξιά στον κυρίως Ναο. Πριν αρχίσει η Εννάτη Ωρα ρωτούσε, αν άκουγε ότι κάποιος περνούσε από δίπλα του: «Ποίος Άγιος γιορτάζει αύριο;». Απ εκείνη την στιγμή θα άρχιζε να κάνη κομποσχοίни για τον Άγιο της αυριανής ημέρας.

Εγνώριζε δε με κάθε λεπτομέρεια την τάξι των ακολουθιών. Έαν κάποιος παρέλειπε κάτι από άγνοια ή απροσεξία, τον διώρθωνε λέγοντάς του, π.χ. Δοξα Πατρί, λέγε. Εαν ο διαβαστής δεν άκουγε ή αδιαφορούσε, του έλεγε με αυστηρό ύφος: «εβραίος είσαι και παραλείπεις τα μισά;»

Στο κελλί του είχε δύο μικρά μεταλλικά κουτιά απο γάλα βλάχας. Το ένα το χρησιμοποιούσε για να πίνη το νερό, και το άλλο για το κρασί. Επειδή αυτά είχαν σκουριάσει, σκέφθηκα να τα πετάξω και να βάλω καινούργια ανοξειδωτα. Του το είπα, αλλά ήταν ανένδοτος. Δεν ήθελε πολυτέλειες. Αρκείτο στα απολύτως αναγκαία. Δεν ήθελε να κουράζη κανέναν, γι αυτό δεν ζήτησε ούτε να του ασπρίσουν το κελλί, ούτε να του διορθώσουν την πόρτα ή το παράθυρα, ούτε ζήτησε άλλα ρούχα. Εμεινε με τα παλιά, που είχαν γίνει κουρέλια.

Όταν τον ερωτούσα: «Τι θέλεις να φας; Μου έλεγε: « Ο,τι έχη η τράπεζα». Τιποτε το ιδιαίτερο. Καμμία ιδιοτροπία. Από το πρωϊνό φαγητό, κρατούσε το μισό και το έτρωγε το απόγευμα. Τότε συνήθως έπινε και ένα τσαϊ με λίγο κρασί. Μεσα έβαζε και αρκετή ζάχαρι και μία φέτα ψωμί.

Καποτε του είχα πάρει καραμέλλες. Του άρεσαν πολύ. Άλλοτε είχε ζητήσει να του αγοράση ο π. Δαμιανός ένα κιλό. Όταν τις επήγε στο κελλί του, ο Γερο Αυξέντιος του είπε να τις κρατήση στο κελλί του και να του φέρνη μόνο από δύο κάθε ημέρα. Δεν ήθελε να έχη περιττά πράγματα στο κελλί του γιατί τον πείραζε ο λογισμός του.

-Γιατί π. Αυξέντιε, θα σε πειράξει ο λογισμός σου;

-Να, θα θέλω να κάνω προσευχή και ο νους μου θα πηγαίνει στις καραμέλλες!!!

Κατι παρόμοιο συνέβη και με τον χαλβά. Όταν είδα ότι του άρεσε, του έφερα ένα μπιστούνι των τριών κιλών. Την άλλη ημέρα μου είπε:

-Παρε τον χαλβά και δεν θέλω να μου φέρης άλλη φορά.

Τετοια βία ασκούσε στον εαυτό του, όταν έβλεπε ότι κάποια ανθρώπινη αδυναμία θα μπορούσε να του δημιουργήσει πνευματική ανωμαλία. Ήταν για εμάς αληθινό υπόδειγμα βιαστού μοναχού.

Όταν ήταν στα τελευταία του κι εμείς περιμέναμε ότι δεν θα ζήσει ακόμη πολλές ημέρες, τον επισκέφθηκε τότε ο σεβαστός μας Γεροντας. Ήταν η τελευταία εβδομάδα, πριν αρχίσει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Θελοντας λοιπόν να τον πειράξει ο Γεροντας, τον ερωτά: “Θα κρατήσεις κι εσύ το τριήμερο της νηστείας, π. Αυξέντιε; Και ο Γερο Αυξέντιος πνέοντας τα λοίσθια στο κρεβάτι του, του απαντά με όση δύναμι του είχε απομείνει: “Ναι θα το κρατήσω, πρώτα ο Θεός”.

Όλοι φυσικά γελάσαμε και ο Γεροντας μειδιώντας και γυρίζοντας προς εμάς, μας; είπε: “Είναι ζήτημα, εάν θα ζήσει ακόμη τρεις ημέρες, κι όμως το τριήμερο της νηστείας, προ της Μεγ. Τεσσαρακοστής θέλει να το κρατήσει”. Αυτό φανέρωνε την αγωνιστικότητά του και την μέχρι τελευταίας του αναπνοής βία στον εαυτό του για την αγάπη του Θεού και την ένωσί του με τον εράσμιο Νυμφίο της ψυχής του, τον Χριστό.

Όταν κάποτε τον ερώτησα: Πως να λέγω την ευχή, μου απήντησε: Με την καρδιά”.

-Κι όταν έρχονται λογισμοί, τι να κάνω;

-Να τους διώχνης. Οι λογισμοί, προέρχονται από τα πάθη. Τα πάθη είναι σαν τήν μηχανή. Έρχεται ο διάβολος γυρίζει την μηχανή του και τότε βγαίνουν σαν τα ζάρια οι λογισμοί. Εμείς πρέπει να τους διώχνουμε και να βάζουμε το νου στην καρδιά μας και να λέμε την ευχή”, και συνέχισε να προσεύχεται με τον νου στην καρδιά του.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr